

"মৰমৰসন্তানসকল – যিমানসময়পোৱাঅন্তমুখীহৈথকাৰপুৰুষাৰ্থকৰা, বৰ্হিমুখীনহ'বা, তেতিয়াহেপাপকটাবাৰ"

প্ৰশ্ন: উৰ্ধমুখীকলাৰপুৰুষাৰ্থকিয়াকপিতাইপ্ৰত্যেকসন্তানকশিকায়?

উত্তৰ: 1. সন্তানসকল উৰ্ধমুখী কলাত যাবলৈ হ'লে বুদ্ধিযোগ এজন পিতাৰ লগত লগোৱা। অমুক এনেকুৱা, এওঁ এনেকুৱা কৰে, এওঁৰ এয়া অৱগুণ আছে – এইবোৰ কথাৰে যোৱাৰ দৰকাৰ নাই। অৱগুণ দেখিলে মুখ ঘূৰাই লোৱা। 2. পঢ়াত কেতিয়াও ৰুষ্ট হ'ব নালাগে। মুৰুলীত যি ভাল ভাল পইন্ট আছে, সেয়া ধাৰণ কৰি যোৱা, তেতিয়া উৰ্ধমুখী কলা হ'ব পাৰিব।

ওঁমশান্তি। এতিয়া এয়া জ্ঞানৰ ক্লাছ আৰু ৰাতিপুৱা যোগৰ ক্লাছ। কোন প্ৰকাৰৰ যোগ? এয়া বহুত ভালদৰে বুজাব লাগে কিয়নো বহুত মানুহ হঠযোগত ফাঁচি গৈছে। যি হঠযোগ মানুহে শিকায়। এয়া হৈছে ৰাজযোগ, যি পৰমাত্মাই শিকায় কিয়নো ৰজাতো কোনো নাই যিয়ে ৰাজযোগ শিকাব। এয়া লক্ষ্মী-নাৰায়ণ ভগৱতী-ভগৱান হয়, ৰাজযোগ শিকিলে তেতিয়াতো ভৱিষ্যতে ভগৱতী-ভগৱান হ'ব। এয়া হৈছে পুৰুষোত্তম সংগম যুগৰ বুজনি। পুৰণি আৰু নতুন দুনীয়াৰ মাজত ইয়াকে কোৱা হয় পুৰুষোত্তম। মনুষ্য পুৰণি আৰু দেৱতাসকল নতুন। এই সময়ত সকলো মনুষ্য পুৰণি। নতুন দুনীয়াত নতুন আত্মা, দেৱতাসকল থাকে। তাত মনুষ্য বুলি কোৱা নহয়। হয় মনুষ্যই কিন্তু দৈৱী গুণসম্পন্ন, সেইবাবে দৈৱী-দেৱতা বুলি কোৱা হয়। পৱিত্ৰও থাকে। পিতাই সন্তানসকলক বুজাই – কাম মহাশত্ৰু হয়। প্ৰথম ভূত হৈছে এয়া ৰাৱণ, কোনোবাই বহুত ক্ৰোধ কৰিলে তেতিয়া কোৱা হয় – ভুক ভুক কিয় কৰা! এই দুই প্ৰকাৰৰ বিকাৰ বহুত শত্ৰু। লোভ-মোহ আদিৰ ক্ষেত্ৰত ভুক ভুক কোৱা নহয়। মানুহৰ মাজত বিজ্ঞানৰ অভিমান হোৱা বাবে কিমান ক্ৰোধ কৰে – এয়াও বহুত লোকচানকাৰক। কামৰ ভূতে আদি, মধ্য, অন্ত দুখ দিওঁতা হয়। এজনে সিজনক কাম কটাবী চলায়। এই সকলো কথা বুজি লৈ আনকো বুজাব লাগে। তোমালোকৰ বাহিৰে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱা সঁচা ৰাস্তাতো কোনেও ক'ব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলেহে বুজাব পাৰা। বেহদৰ পিতাৰ পৰা ইমান ডাঙৰ উত্তৰাধিকাৰ কেনেকৈ পোৱা যায়! যিসকলে কাকো বুজাব নোৱাৰে নিশ্চয় পঢ়াত ধ্যান নাই। বুদ্ধিযোগ ক'ত দৌৰি থাকে। যুদ্ধক্ষেত্ৰ নহয় জানো। এনেকৈ কোনোৱে নাভাৱে যে সহজ কথা। মনৰ তুফান বা বিকল্প নিবিচাৰিলেও চেষ্টাকৈ চেষ্টা আহিব, এই ক্ষেত্ৰত জঁই পৰি যাব নালাগে। যোগবলৰ দ্বাৰা মায়া দৌৰি পলাব, ইয়াৰ বাবে বহুত পুৰুষাৰ্থৰ প্ৰয়োজন। পেছাগত কাম-কাজত কিমান ভাগৰি যায় কিয়নো দেহ অভিমানত থাকে। দেহৰ অভিমানৰ কাৰণে বহুত কথা-বতৰা পাতিবলগা হয়। পিতাই কয় – দেহী-অভিমानी হোৱা। দেহী-অভিমानी হ'লে পিতাই যি বুজাই সেয়া আনকো বুজাব। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা, পিতাইহে শিক্ষা দিব যে সন্তানসকল বৰ্হিমুখী হোৱা অনুচিত। হয়তো ক'ৰবাত বাহ্যমুখী হ'বলগীয়াও হয়, তথাপিও যিমান সময় পোৱা চেষ্টা কৰি অন্তমুখী হোৱা উচিত, তেতিয়াহে পাপ কাটা যাব। নহ'লে পাপো কটা নাযাব, উচ্চ পদো নাপাব। জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ মূৰৰ ওপৰত আছে। সকলোতকৈ বেছি পাপ ব্ৰাহ্মণসকলৰ, তাক ভিতৰতো ক্ৰম নম্বৰৰ। যিয়ে বহুত উচ্চ হয়, তেওঁলোকে একেবাৰে তললৈও নামে, যিয়ে ৰাজকুমাৰ হয় তেওঁলোকে পুনৰ ভিক্ষাৰীও হ'ব লাগে। নাটকক ভালদৰে বুজিব লাগে, যিয়ে প্ৰথমতে আহে তেওঁলোকে পিছলৈ আহিব। যিয়ে প্ৰথমে পাৱন হৈছিল তেওঁলোকে প্ৰথমতে পতিত হয়। পিতাই কয় ময়ো আহো এওঁৰ (ব্ৰহ্মা) বহুত জন্মৰ অন্তত, সেয়াও যেতিয়া বাণপ্ৰস্থ অৱস্থা হয়। এই সময়ত ডাঙৰ-সৰু সকলোৰে বাণপ্ৰস্থ অৱস্থা। পিতাৰ বাবে গায়নো আছে – সকলোৰে সংগতি কৰোতা। সেয়াও হয় পুৰুষোত্তম সংগম যুগত। এই পুৰুষোত্তম সংগম যুগো স্মৰণ কৰা উচিত। যেনেকৈ মানুহৰ কলিযুগ স্মৃতিত আছে, তোমালোকৰ কেৱল সংগম যুগ স্মৃতিত আছে। তোমালোকৰ ভিতৰতো ক্ৰম নম্বৰ আছে। বহুতৰতো জটিল কথাহে স্মৃতিলৈ আহে। বাহিৰৰ ফালে মুখ আঁতৰ কৰিলে তেতিয়া ধাৰণাও হৈ যাব। এটা দৃষ্টান্তও আছে – অন্তকালত যিয়ে স্ত্ৰীক স্মৰণ কৰে... যিবোৰ ভাল ভাল গীত বা শ্লোক হয়, যিবোৰৰ আমাৰ জ্ঞানৰ লগত সম্পৰ্ক আছে, সেয়া ৰাখিব লাগে। যেনেকৈ ছিঃ ছিঃ দুনীয়াৰ পৰা যাবই লাগিব। দ্বিতীয়তে, নয়নহীনক ৰাস্তা দেখুওৱা... এনেকুৱা গীত নিজৰ ওচৰত ৰাখিব লাগে। মানুহেই বনাইছে, যিয়ে এই সংগম যুগৰ বিষয়ে নাজানে। এই সময়ত সকলোৱে জ্ঞান নেত্ৰহীন অন্ধ হয়। যেতিয়া পৰমাত্মা আহে তেতিয়া আহে ৰাস্তা দেখুৱায়। অকলশৰীয়াকৈতো নেদেখুৱায়। এয়া হৈছে তেওঁৰ শিৱ শক্তি সেনা। এয়া শক্তি সেনাই কি কৰে? শ্ৰীমতৰ আধাৰত নতুন দুনীয়াৰ স্থাপনা। তোমালোকেও ৰাজযোগ শিকা যি ভগৱানৰ বাহিৰে কোনেও শিকাব নোৱাৰে। ভগৱানতো নিৰাকাৰ হয়, তেওঁৰতো নিজৰ শৰীৰ নাই, বাকী যিসকল আছে সকলোৱে শৰীৰধাৰী হয়। উচ্চতকৈও উচ্চ এজন পিতাই হয়, যিয়ে তোমালোকক পঢ়ায়। এয়াতো তোমালোকেহে জানা।

তোমালোকৰ ভিতৰতো ক্ৰম নম্বৰ হয় সেয়ে তোমালোকক সতৰ্ক কৰিবলগা হয়। ডাঙৰ ডাঙৰ বাতৰি-কাকতত ছপোৱা উচিত। মনুষ্যই যি যোগ শিকাই সেয়া হ'ল হঠযোগ। ৰাজযোগ এক পৰমপিতা পৰমাত্মা পিতাইহে শিকায়, যাৰ দ্বাৰা মুক্তি-জীৱনমুক্তি পোৱা যায়। হঠযোগৰ দ্বাৰা দুয়োটাই পোৱা নাযায়। সেয়া হৈছে হঠযোগ যি নেকি পৰম্পৰাৰ পৰা চলি আহিছে, পুৰণি হয়। এয়া ৰাজযোগ সংগম যুগত পিতাই শিকায়।

পিতাই বুজাইছে – যেতিয়া ভাষণ কৰা তেতিয়া টপিক উলিওৱা উচিত, কিন্তু এনেকুৱা নকৰে। শ্ৰীমতত চলোতা বহুত কম। প্ৰথমতে ভাষণ লিখা পাছত দৃঢ় কৰা তেতিয়া স্মৃতিলৈ আহিব। তোমালোকে মৌখিক ভাষণ কৰিব লাগে। তোমালোকে পঢ়ি শুনাৰ নালাগে। বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি ভাষণ কৰাৰ শক্তি তেওঁলোকৰ থাকিব যিসকলে নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পাছত কয়। আমি ভাইসকলক শুনাওঁ, এনেকৈ ভাবিলে শক্তি থাকিব। এয়া বহুত উচ্চ নহয় জানো। পানৰ বিৰা উঠোৱা মাহীৰ ঘৰলৈ যোৱা (সহজ কথা) নহয়। যিমান তোমালোকে শক্তিশালী হ'বা, সিমানে মায়াৰ আক্ৰমণ হ'ব। অংগদ বা মহাবীৰও শক্তিশালী আছিল, তেতিয়াই কৈছিল ৰাৱণেও আমাক লৰাই দেখুৱাওক। এয়া স্থূল কথা নহয়। শাস্ত্ৰত এয়া মুখৰোচক কথা হয়। এই কাণ যি পৰমাত্মা পিতাৰ শব্দলা জ্ঞান শুনাৰ বাবে আছিল সেয়া মুখৰোচক কথা শুনি শুনি একেবাৰে পাথৰ হৈ গৈছে। ভক্তি মার্গত মাথাও ঘঁহা, পইচাও খৰচ কৰা। চিৰি তললৈহে নামি আহিছা। ৪৪ জন্মৰো কাহিনী আছে নহয় জানো। যিয়ে ভক্তি কৰিছা, তললৈহে নামিছা। এতিয়া পিতাই ওপৰলৈ বগাবলৈ শিকাইছে। এতিয়া তোমালোকৰ উৰ্ধমুখী কলা। যদি বুদ্ধিযোগ পিতাৰ লগত নলগোৱা তেতিয়া নিশ্চয় তললৈহে নামিবা। পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া ওপৰলৈ বগাই উঠা। মেহনত বহুত, কিন্তু সন্তানসকলে গাফিলতি কৰে। পেছাগত কামৰ বাবে পিতা আৰু জ্ঞানকে পাহৰি যায়। মায়াই তুফান লৈ আহে – অমুক এনেকুৱা, এয়া কৰে, এই ব্ৰাহ্মণী এনেকুৱা, এওঁৰ এয়া অৱগুণ আছে। আৰে, এই ক্ষেত্ৰত তোমাৰ কি যায়! সৰ্বগুণ সম্পন্নতো কোনেওতো হোৱা নাই। কাৰোবাৰ অৱগুণক নাচাই গুণ গ্ৰহণ কৰিব লাগে। অৱগুণ দেখিলে মুখ ঘূৰাই লোৱা। মুৰুলীতো শুনাই সেয়া শুনি ধাৰণ কৰি যোৱা। পঢ়াৰ প্ৰতি কেতিয়াও ৰুষ্ট হোৱা অনুচিত। ব্ৰাহ্মণীৰ প্ৰতি পঢ়াৰ প্ৰতি ৰুষ্ট হোৱা মানে পিতাৰ প্ৰতি ৰুষ্ট হোৱা। এনেকুৱা বহুত সন্তান আছে, পাছে যিসকলে সেৱাকেন্দ্ৰলৈ নাহে। হয়তো কোনোৱা কেনেকুৱাই হয় তোমালোকৰ কাম মুৰলীৰ লগত, মুৰলীত যি শুনাই তাৰ পৰা ভাল ভাল পইন্ট ধাৰণা কৰিব লাগে। কাৰোবাৰ লগত কথা পাতি মজা নালাগিলে তেতিয়া শান্ত কৰি মুৰলী শুনি গুচি যাব লাগে। ৰুষ্ট হোৱা উচিত নহয় যে আমি ইয়ালৈ নাহো। ক্ৰম নম্বৰতো হয়। ৰাতিপুৱা তোমালোকে যি স্মৃতিত বহা এয়াও ভাল। বাবাই আহি আলোক ৰশ্মি (চাৰ্চলাইট) দিয়ে। বাবাই অনুভৱ শুনায় – যেতিয়া বহে তেতিয়া যিসকল অনন্য সন্তান তেওঁলোক প্ৰথমতে স্মৃতিলৈ আহে। হয়তো বিলাতত আছে, কলিকতাত আছে, তেতিয়া প্ৰথমতে অনন্যসকলক স্মৰণ কৰি আলোক ৰশ্মি দিয়ে। সন্তানসকল হয়তো ইয়াতেও বহি আছে কিন্তু বাবাই তেওঁলোকক স্মৰণ কৰে যিসকলে সেৱা কৰে। যেনেকৈ ভাল ভাল সন্তানসকলে শৰীৰ ত্যাগ কৰি যায় তথাপি তেওঁলোকৰ আত্মাকও স্মৰণ কৰে, বহুত সেৱা কৰি গৈছে। সেয়ে নিশ্চয় ইয়াতে ওচৰত কোনোবা ঘৰতে থাকিব। তেওঁলোককো বাবাই স্মৰণ কৰি আলোক ৰশ্মি দিয়ে। সকলোৱেতো বাবাৰ সন্তানে হয়। কিন্তু কোনে কোনে ভাল সেৱা কৰে, এয়াতো সকলোৱে জানে। বাবাই কয় – ইয়াতে আলোক ৰশ্মি দিয়া, তেতিয়া দিয়ে। দুটা ইঞ্জিন নহয় জানো। এৰোঁ ইমান উচ্চ পদ পাই সেয়ে নিশ্চয় শক্তি থাকিব। হয়তো বাবাই কয় – সদায় এয়া ভাবি লোৱা যে শিৱবাবাই পঢ়াই সেয়ে তেওঁৰ স্মৃতিত থকা উচিত। বাকী এয়াতো বুজিছা ইয়াতে দুটা চাকি আছে। আন কাৰোৱে দুটা চাকি নাই সেইবাবে ইয়াতে দুটা চাকিৰ সন্মুখলৈ আহে সেইবাবে ভালদৰে পুনৰুজ্জীৱিত হয়। ৰাতিপুৱাৰ সময়তো বহুত ভাল। স্নান কৰি ছাদ্ৰ ওপৰলৈ গৈ একান্তলৈ গুচি যাব লাগে। সেইবাবে বাবাই ডাঙৰ ডাঙৰ ছাদ্ৰ বনাইছে। পাদুৰীসকলেও একদম মৌনতালৈ যায়, নিশ্চয় যীশুখ্ৰীষ্টক স্মৰণ কৰে হ'বলা। ভগৱানক নাজানে। যদি ভগৱানক স্মৰণ কৰে তেনেহ'লে শিৱলিংগই বুদ্ধিলৈ আহিব। নিজে মতলীয়া হৈ যায়, সেয়েহে তেওঁৰ পৰা গুণ উঠাব লাগে। দত্তাত্ৰেয়ৰ ক্ষেত্ৰতো কোৱা হয় তেওঁ সকলোৰে পৰা গুণ গ্ৰহণ কৰে। তোমালোক সন্তানসকলো ক্ৰম নম্বৰ অনুসৰি দত্তাত্ৰেয় হোৱা। ইয়াতে একান্ত বহুত ভাল। যিমান বিচৰা উপাৰ্জন কৰি ল'ব পাৰা। বাহিৰততো জঞ্জাল স্মৃতিলৈ আহিব। ৪ বজাৰ সময়ো বহুত ভাল। বাহিৰত ক'লৈ যোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। ঘৰতে বহা, পহৰাও হয়। যন্ত্ৰৰ পহৰাও ৰাখিবলগীয়া হয়। যন্ত্ৰৰ প্ৰতিটো বস্তু চম্ভালি ৰাখিব লাগে কিয়নো যন্ত্ৰৰ এটা এটা বস্তু বহুত বহুত মূল্যবান হয়, সেইবাবে প্ৰথম কথা হ'ল সতৰ্কতা। ইয়ালৈ কোনো নাহিব। ভাৱে যে ইয়াতে অলংকাৰ আদিতো একোৱেই নাই। এয়া মন্দিৰো নহয়। আজিকালি সকলো ঠাইতে চুৰি হয়। বিলাততো পুৰণি বস্তু চুৰি কৰি লৈ যায়। সময় বহুত বেয়া, কাম মহাশত্ৰু হয়। কামে সকলো পাহৰাই দিয়ে।

সেয়ে তোমালোকৰ ৰাতিপুৱা এটা ক্লাছ হয় সদায় স্বাস্থ্যকৰ হোৱাৰ বাবে আৰু পাছত এয়া হৈছে সদায় সম্পত্তিবান হোৱাৰ। পিতাক স্মৰণও কৰিব লাগে, বিচাৰ সাগৰ মন্থনও কৰিব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰিলে উত্তৰাধিকাৰো স্মৃতিলৈ

আহিব। এই যুক্তি বহুত সহজ হয়। যেনেকৈ পিতা বীজৰূপ হয়। বৃক্ষৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানে। তোমালোকৰও এয়া ধান্ধা হয়। বীজক স্মৰণ কৰিলে পৱিত্ৰ হ'ব। চক্ৰক স্মৰণ কৰিলে চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হ'ব। অৰ্থাৎ ধন লাভ কৰিব। ৰজা বিক্ৰম আৰু ৰজা বিকৰ্মাজীত দুটা চন মিহলি কৰি কৰি দিছে। ৰাৱণ আহিল তেতিয়া বিক্ৰম (চন) আৰম্ভ হ'ল, তাৰিখ সলনি হ'ল। সেয়া 1-2500 বছৰলৈ চলে, পুনৰ 2500-5000 বছৰলৈ চলে। হিন্দুসকলতো নিজৰ ধৰ্মৰ খবৰে নাই। এয়া এটাই ধৰ্ম যিয়ে নিজৰ ধৰ্মক পাহৰি অধৰ্মী হৈ গৈছে। ধৰ্মস্থাপককো পাহৰি গৈছে। তোমালোকে বুজাব পাৰা যে আৰ্য সমাজ কেতিয়া আৰম্ভ হ'ল। আৰ্য (শুধৰণি হোৱা) সত্যযুগত আছিল। অনাৰ্য এতিয়া আছে। এতিয়া পিতা আহি তোমালোকক শুধৰণি কৰে। গোটেই চক্ৰ তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। যিসকল ভাল পুৰুষাৰ্থী হয় তেওঁ নিজেও জানে, আনকো পুৰুষাৰ্থ কৰায়। পিতা হৈছে গৰীবৰ বাবে। গাঁওবাসীক সন্দেশ দিব লাগে। 6 খন চিত্ৰই যথেষ্ট। 84 জন্মৰ চক্ৰৰ চিত্ৰও বহুত ভাল। তাৰ ওপৰত ভালদৰে বুজোৱা। কিন্তু মায়া ইমান প্ৰৱল হয় যিয়ে সকলো পাহৰাই দিয়ে। এয়াতো দুয়োটা লাইট একত্ৰ হৈ আছে। এটা পিতাৰ, এক এওঁৰ (ব্ৰহ্মা) – দুয়ো জবৰদস্ত। কিন্তু এওঁ কয় – তোমালোকে এটাই জবৰদস্ত লাইটক ধৰা। সকলো সন্তানে ইয়ালৈ দৌৰে। দ্বৈত লাইট বুজি পায়। পিতাই সন্মুখত শুনায়। গায়নো আছে – তোমাৰ পৰা শুনো, তোমাকে কওঁ... কিন্তু এনে নহয় যে ইয়াতে বহি যাব লাগে। 8 দিনেই যথেষ্ট। যদি বহুৱাই দিয়া তেতিয়া ঢেৰ হৈ যাব।

নাটক অনুসৰি সকলো চলি থাকে। কিন্তু তোমালোকে আন্তৰিক সুখত থাকিব লাগে। সেই সুখ তেওঁলোকৰ হয়, যিয়ে নিজৰ সমান কৰি তোলে। প্ৰজা তৈয়াৰ কৰিলে তেতিয়া ৰজা হ'ব। পাচপোৰ্টৰও দৰকাৰ। বাবাক কোনোৱে সুধিলে তৎক্ষণাৎ কয় - নিজকে চোৱা, মোৰ কি অৱগুণ আছে? স্তুতি-নিন্দা সকলো সহ্য কৰিবলগীয়া হয়। যন্ত্ৰৰ পৰা যি পোৱা, তাতে সুখী হ'ব লাগে। যন্ত্ৰৰ ভোজনৰ প্ৰতি বহুত স্নেহ থাকিব লাগে। সল্ল্যাসীয়ে খালি ধুই খায় কিয়নো তেওঁলোকৰ ভোজনৰ মহত্ব আছে। সময় এনেকুৱা আহিব যে শস্যও নাপাব। তেতিয়া সকলো সহ্য কৰিব লাগিব, তেতিয়া পাছ হ'ব পাৰিব। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰবাবেমুখ্যসাৰ:-*

(1) কাৰোবাৰ কিবা অৱগুণ দেখিলে নিজৰ মুখ ঘূৰাই ল'ব লাগে। পঢ়াত কেতিয়াও ৰুষ্ট হ'ব নালাগে। দত্তাত্ৰেয়ৰ নিচিনা সকলোৰে পৰা গুণ গ্ৰহণ কৰিব লাগে।

(2) বাহিৰৰ পৰা বুদ্ধি উলিয়ায় অন্তৰ্মুখী হোৱাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। পেছাগত কাম-কাজ কৰি দেহী (আত্মা) অভিমানী হ'ব লাগে। বহুত কথা-বতৰালৈ আহিব নালাগে।

বৰদান: সুখৰস্বৰূপহৈপ্ৰত্যেকআত্মাকসুখদিওঁতাজনেমাষ্টাৰসুখদাতাহোৱা
যিসকল সদায় যথার্থ কৰ্ম কৰে তেওঁলোকে কৰ্মৰ প্ৰত্যক্ষফল সুখ বা শক্তি পায়। তেওঁলোকৰ অন্তৰত সদায় আনন্দ থাকে, তেওঁলোকৰ সংকল্প মাত্ৰও দুখৰ টো আহিব নোৱাৰে। সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ অৰ্থাৎ দুখৰ নাম-চিহ্নও নাথাকে কিয়নো সুখদাতাৰ সন্তান নিজেও মাষ্টাৰ সুখদাতাই হ'ব। তেওঁলোকে প্ৰত্যেক আত্মাক সদায় সুখেই দিব। তেওঁলোকে কেতিয়াও দুখ নিদিয়, দুখ নলয়।

স্লোগান: মাষ্টাৰদাতাহৈসহযোগ, স্নেহআৰুসহানুভূতিদিয়া – এয়াদয়াশীলআত্মাৰলক্ষণ।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!